

Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιά: 4963/1997

Πηγή: ΔΕΕ 2/1998, σελ. 204

Περίληψη: Εργατικό ατύχημα - Θάνατος εργαζομένου - Ειδική αμέλεια εργοδότη - χρηματική ικανοποίηση - Συντηρητική κατάσχεση.

Οι παροχές στις οποίες αναφέρονται οι ειδικές διατάξεις περί εργατικού ατυχήματος, που εφαρμόζονται και στους ναυτικούς, λόγω του εφάπαξ και εκ των προτέρων καθορισμού τους και της μη συσχέτισης αυτών προς τυχόν ζημία του παθόντος, έχουν προέλευση τη σχέση εργασίας και στερούνται χαρακτήρα αποζημίωσης. Συνεπώς, λόγω του συμβατικού της χαρακτήρα και της μη σχετικής πρόβλεψης στο Ν 551/1915, αποκλείεται η χρηματική ικανοποίηση για μη περιουσιακή ζημία (299 ΑΚ) από μόνο το γεγονός ότι η ανικανότητα ή ο θάνατος του εργαζομένου προήλθαν από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας. Η αμέλεια του εργοδότη που οφείλεται σε παραμέληση μέτρων ασφαλείας που επιβάλλονται από γενικές διατάξεις (662 ΑΚ), δεν στοιχειοθετεί αδικοπραξία, ώστε να οφείλεται χρηματική ικανοποίηση. Ο εφοδιασμός του πλοίου με πιστοποιητικό επιθεώρησης, μόνο κατά τεκμήριο μπορεί να πιστοποιεί την καλή κατάσταση αυτού και δεν απαλλάσσει τον πλοιοκτήτη από την υποχρέωση να αναφέρει αμέσως στην αρμόδια Αρχή κάθε συμβάν ή ελάττωμα που επηρεάζει δυσμενώς την πλωϊμότητά του. Συνεπώς, εκείνος που εκμεταλλεύεται πλοίο και δεν τηρεί την υποχρέωση αυτή, σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος κατά τη διάρκεια του πλου που δεν εμπόδισε, όπως όφειλε, λόγω του υπάρχοντος ελλωτώματος του πλοίου, υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση σύμφωνα με τις διατάξεις του κοινού δικαίου. Η οφειλόμενη χρηματική ικανοποίηση της ψυχικής οδύνης σε περίπτωση θανάτωσης προσώπου, προσδιορίζεται με βάση την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και ειδικά το βαθμό του πταίσματος, το είδος της προσβολής, την περιουσιακή και κοινωνική κατάσταση των μερών, κατά τους κανόνες της κοινής πείρας και της λογικής.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: Μ. ΙΩΑΚΕΙΜ

Δικηγόροι: Μ. Κουντούρης, Ν. Δόμβρος, Α.-Κ. Τζήμας

Από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 3 του Ν 551/1915, όπως τροποποιήθηκε και κωδικοποιήθηκε με το ΒΔ 24.7/25.8.1920 και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 38 εδ. α' του ΕισΝΑΚ, που έχει εφαρμογή, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 66 εδ. β' του ΚΙΝΔ και στους ναυτικούς, προκύπτει ότι οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται στους εργοδότες, ως προς τους οποίους έχει εφαρμογή ο εν λόγω νόμος και αφορούν σε "αποζημίωση" των εργατών ή υπαλλήλων ή των καθολικών διαδόχων τους από ατύχημα, όπως, εκτός άλλων, θάνατον από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξαφορμής αυτής, περιορίζονται δε στις αναφερόμενες από τον ίδιο νόμο παροχές, οι οποίες στερούνται χαρακτήρα αποζημιώσεως, λόγω του εφάπαξ και εκ των προτέρων καθορισμού τους και του ασυσχέτιστου αυτών προς τυχόν ζημیان του παθόντος, έχουν προέλευση την σχέση εργασίας μεταξύ εργοδότη και εργαζομένου. Έτσι, λόγω αφενός του συμβατικού τους χαρακτήρα και αφετέρου του ότι δεν υπάρχει σχετική πρόβλεψη στο Ν. 551/1915, αποκλείεται η χρηματική ικανοποίηση σύμφωνα με το άρθρο 299 ΑΚ (Μπαλής Ενοχ. Δικ., Γεν. Μέρος παρ. 25 - Γεωργιάδης - Σταθόπουλος: Αστικός Κώδιξ τομ. 2^{ος} στο άρθρο 299 αρ. 5) εκ μόνου του γεγονότος ότι η ανικανότητα ή ο θάνατος του εργαζομένου προήλθαν από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας.

Η αμέλεια του εργοδότη κλπ, που οφείλεται σε παραμέληση μέτρων ασφάλειας, που επιβάλλονται από γενικές διατάξεις, όπως εκείνη του άρθρου 662 ΑΚ, δεν μπορεί να μεταστοιχειώσει το εργατικό ατύχημα σε αδικοπραξία, ώστε να οφείλεται και χρηματική ικανοποίηση για μη περιουσιακή βλάβη, σύμφωνα με τα άρθρα 299, 914 και 932 ΑΚ. Η εκδοχή ότι η γενική αμέλεια, με την ευθύς πιο πάνω έννοια, ως προς το επελθόν εργατικό ατύχημα, είναι αρκετή για να στοιχειοθετήσει αδικοπραξία και εντεύθεν να θεμελιώσει αξίωση χρηματικής ικανοποίησης της μη περιουσιακής ζημίας, δεν μπορεί να γίνει δεκτή, επειδή καταλήγει στο άτοπον να αποζημιώνεται μόνο η μη περιουσιακή ζημία (ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη) όχι δε και η "περαιτέρω" περιουσιακή ζημία, που ενδεχομένως δεν καλύπτεται από τις εφάπαξ παροχές του Ν 551/1915, παρά τη νομοθετική βούληση να αποζημιώνεται πλήρως η περιουσιακή ζημία και μόνον κατ' εξαίρεση η μη περιουσιακή ζημία (βλ. Εφ.Πειρ. 74/1983 ΕΝΔ 11,350, ΜπρΠειρ 3552/96 ΕΝΔ 25,26).

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 43 παρ.1 του ΝΔ 187/1973 (σχ. άρθρ. 10 παρ.2 Ν. 4473/1965), η παράβαση της οποίας σημειωτέον, επισύρει πέραν των ποινικών και πειθαρχικών, και τις κυρώσεις του άρθρου 45 του ίδιου ΝΔ, οι πλοίαρχοι, εφοπλιστές πράκτορες πλοίων ως και οι αντιπρόσωποι αυτών υποχρεούνται να αναφέρουν αμέσως στην Επιθεώρηση Εμπορικών Πλοίων (Ε.Ε.Π.) ή την οικεία Λιμενική ή Προξενική Αρχή κάθε συμβάν ή ελάττωμα που επηρεάζει την ασφάλεια των πλοίων τους κλπ. Από τη διάταξη αυτή, σαφώς προκύπτει, ότι ο εφοδιασμός του πλοίου με το αντίστοιχο πιστοποιητικό επιθεώρησης, το οποίο μόνο κατά τεκμήριο μπορεί να πιστοποιεί την καλή του κατάσταση, δεν απαλλάσσει τον πλοιοκτήτη από την υποχρέωση, που του επιβάλλει η εν λόγω διάταξη, όταν, παρά την βεβαιωμένη με το εν λόγω πιστοποιητικό ικανότητα του πλοίου προς ασφαλή πλεύση, έχει μολοταύτα τούτο ελάττωμα, που επηρεάζει δυσμενώς την πλωϊμότητά του. Αντίθετη εκδοχή θα καθιστούσε περιττή την εν λόγω διάταξη, αφού στην περίπτωση αυτή θα έπρεπε ο νομοθέτης να περιοριστεί στην καθιέρωση υποχρέωσης μόνο για εφοδιασμό με πιστοποιητικό αξιοπλοΐας, πράγμα στο οποίο δεν αρκέστηκε και επέβαλε την πρόσθετη υποχρέωση που ειδικά προβλέπει η παραπάνω διάταξη του ΝΔ 187/73. Κατ' ακολουθίαν, εκείνος που εκμεταλλεύεται πλοίο κλπ και παραμελεί την αναγγελία στην Ε.Ε.Π. περιστατικών που γνωρίζει ή οφείλει να γνωρίζει και τα οποία θα μπορούσαν να επηρεάσουν δυσμενώς την ασφαλή πλεύση του πλοίου και έτσι αποκλείει την επέμβαση της Ε.Ε.Π. προς υπόδειξη των ληπτέων μέτρων, πριν από τον απόπλου του πλοίου, παραβαίνει την υποχρέωση, που ειδικώς του επιβάλλει η διάταξη του άρθρου 43 παρ.1 του ΝΔ 187/73 και σε περίπτωση ναυτικού ατυχήματος, κατά τη διάρκεια του πλου, που δεν εμπόδισε, όπως όφειλε, λόγω του υπάρχοντος ελαττώματος του πλοίου, υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση σύμφωνα με τις διατάξεις του κοινού δικαίου (άρθρ. 914 επ. ΑΚ). Από τις διατάξεις των άρθρων 1463, 1485, 1486, 1488 και 1493 ΑΚ προκύπτει ότι οι ανιόντες και κατιόντες υποχρεούνται αμοιβαίως σε διατροφή, το μέτρο της οποίας προσδιορίζεται με βάση τις ανάγκες του δικαιούχου, όπως προκύπτουν από τις συνθήκες της ζωής του και περιλαμβάνει όλα όσα είναι αναγκαία για τη συντήρηση του δικαιούχου κλπ. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 928 ΑΚ, ο υπόχρεος για το θάνατο προσώπου οφείλει να καταβάλει τα νοσήλεια και τα έξοδα κηδείας σε εκείνον

που βαρύνεται με αυτά, σύμφωνα με το νόμο και ακόμη να αποζημιώσει εκείνον που, σύμφωνα με το νόμο, έχει δικαίωμα να απαιτήσει από το θύμα διατροφή κλπ. Ο υπόχρεος δε για την παροχή της αποζημίωσης του άρθρου 928 ΑΚ οφείλει να παρέχει αυτήν για όλο το χρονικό διάστημα της πιθανής ζωής του, αλλά και στην πιθανή ζωή του δικαιούχου, προς διαπίστωση του οποίου ο δικαστής θα προσφύγει σε εκτίμηση των πιθανοτήτων με βάση τα συνήθη αποδεικτικά μέσα αλλά και κάθε άλλο χρήσιμο στοιχείο (Καυκάς Ενοχικόν Δίκαιον, Ειδικόν Μέρος τομ. Β' στο άρθρο 928 παρ. 5 - Λιτζερόπουλος: Στοιχεία Ενοχικού Δικαίου (1960) σελ. 372 - Φίλιος: Ενοχικόν Δίκαιον, Ειδικός Μέρος, Τευχ. ΣΤ' σελ. 668). Τέλος, η οφειλόμενη εύλογη, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, χρηματική ικανοποίηση της ψυχικής οδύνης σε περίπτωση θανάτωσης προσώπου, η οποία επιδικάζεται στην οικογένεια του θύματος, προσδιορίζεται, ύστερα από εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και δη του βαθμού του πταίσματος του υπόχρεου, του είδους της προσβολής, της περιουσιακής και κοινωνικής καταστάσεως των μερών, με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και της λογικής (ΑΠ 1410/1986 ΝοΒ 35, 925 - Ζέπος: Ενοχικόν Δίκαιον, Β' Μέρος, Ειδικόν (1965) σελ. 758-759, Φίλιος ο.π. σελ. 692).

Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι από αμέλεια της καθής έχει επέλθει ο θάνατος του Α.Π., υιού της πρώτης από τους αιτούντες και αδελφού των λοιπών από αυτούς και ότι εναντίον της καθής έχουν απαιτήσεις που αφορούν χρηματική ικανοποίηση, λόγω ψυχικής οδύνης, εκ δραχμών 200.000.000 για τον καθένα και ακόμη αποζημίωση των ιδίων εκ δραχμών 339.000 για τον καθένα, ως κληρονόμων εξ αδιαθέτου του αποθανόντος, ο οποίος κατά το θάνατο του απώλεσε διάφορα αντικείμενα, συνολικής αξίας 1.014.000 δραχμών, ειδικότερα δε η πρώτη από τους αιτούντες αξίωση αποζημίωσης για στέρηση του δικαιώματος διατροφής έναντι του αποθανόντος εκ δραχμών 200.000 μηνιαίως και μέχρι την 28.12.2008, που αυτή θα συμπληρώσει κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων το 85^ο έτος της ηλικίας της. Επικαλούμενοι δε οι αιτούντες τη συνδρομή κατεπείγοντος ζητούν, προς διασφάλιση των απαιτήσεών τους, να διαταχθεί η συντηρητική κατάσχεση της περιουσίας της καθής μέχρι ποσού 250.000.000 δραχμών αναφορικά με τις απαιτήσεις της πρώτης αιτούσας και 202.000.000 δραχμών για τον καθένα από τους λοιπούς αιτούντες και ακόμη

να επιδικασθεί προσωρινή "διατροφή" ποσού 10.000.000 δραχμών για την πρώτη αιτούσα.

Η αίτηση, αρμοδίως και παραδεκτώως φέρεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (αρθρ. 16 αρ.2,25, αρ. 2, 683 παρ. 1 ΚΠολΔ), είναι δε νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις που προαναφέρθηκαν και επίσης των άρθρων 63 ΚΙΝΔ, 1710, 1711, 1814 και 1885 ΑΚ, 707, 728 παρ. 1 στ' 729 ΚΠολΔ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθρ. 686 επ. ΚΠολΔ).

Από την αποδεικτική διαδικασία και ειδικότερα τις ένορκες μαρτυρικές καταθέσεις και βεβαιώσεις, τα έγγραφα που προσκομίζονται και τη συζήτηση γενικότερα, πιθανολογήθηκαν τα εξής: Το φορτηγό πλοίο "ΔΥΣΤΟΣ", νηολογίου Πειραιώς, με αριθμό 8204 και κόρων ολικής χωρητικότητας 4045, της πλοιοκτησίας της καθής, απέπλευσε με φορτίο τσιμέντου από τον Βόλο στις 26.12.1996 και ώρα 14.00 με προορισμό των Πειραιά. Στο πλοίο επέβαιναν, εκτός άλλων, και ο Α.Π., νόμιμο τέκνο της πρώτης αιτούσας και αδελφός των λοιπών αιτούντων. Την 19.00 ώραν της 26.12.1996 το πλοίο αναγκάστηκε λόγω της θαλασσοταραχής, να αγκυροβολήσει στις νότιες ακτές της νήσου Σκιάθου, στη θέση "Κοχύλι", όπου παρέμεινε μέχρι την 16.00 ώραν της 28.12.1996, αφότου και πάλιν απέπλευσε. Μετά παρέλευση μερικών ωρών το πλοίο ανετράπη σε θαλάσσια περιοχή ανοικτά των ακτών της Ανατολικής Εύβοιας με συνέπεια να επέλθει ο θάνατος εκ πνιγμού, όλων όσων επέβαιναν στο πλοίο, μεταξύ των οποίων και ο πιο πάνω αναφερόμενος Α.Π. με εξαίρεση ενός και μόνον που διασώθηκε. Κατά την ανεύρεση των ναυαγών διαπιστώθηκε ότι κανένας από αυτούς δεν έφερε σωσίβιο, ενώ το πλοίο ούτε σήμα κινδύνου (SOS) είχε εκπέμψει, γεγονός που σημαίνει ότι το πλοίο δεν αντιμετώπιζε ορατά προβλήματα και δη καιρικής φύσεως, αφού, με ένα τέτοιο ενδεχόμενο, οι επιβαίνοντες στο πλοίο θα είχαν προετοιμασθεί καταλλήλως με εφοδιασμό σωσιβίων και ακόμη το πλοίο θα είχε εκπέμψει σήμα κινδύνου (SOS).

Άλλωστε το πλοίο είχε αποπλεύσει από τη Σκιάθο με αισθητή καλιτέρευση των καιρικών συνθηκών, λόγω της πτώσης των ανέμων από 9 μποφώρ σε 6 μποφώρ, ανεξάρτητα και από το γεγονός ότι ούτε με τις αρχικές δυσμενέστερες καιρικές συνθήκες, το πλοίο αντιμετώπιζε άμεσο κίνδυνο αφού περιορίστηκε απλώς να αγκυροβολήσει στη Σκιάθο, χωρίς να εκπέμψει σήμα

κινδύνου. Ο ναυπηγός - μηχανολόγος Α.Μ., που εξετάστηκε και ως μάρτυρας, στην από 10.11.1997 προκαταρκτική πραγματογνωμοσύνη του, που προσκομίζεται από την καθής, αφού εκφράζει την άποψη ότι η αιτία του ναυαγίου του πλοίου ήταν η μετατόπιση του φορτίου του από αριστερά προς τα δεξιά και αφορμή η απόφαση του πλοιάρχου να αποπλεύσει από το αγκυροβόλιο της Σκιάθου, χωρίς να λάβει υπόψη τον συνεχιζόμενο υψηλό και έντονο κυματισμό, δέχεται ότι η γωνία κλίσης του φορτίου του πλοίου σε σχέση με το οριζόντιο επίπεδο είχε υπερβεί, λόγω του βίαιου διατοιχισμού του πλοίου από τον υψηλό και έντονο κυματισμό, τις 40 μοίρες με δεδομένο ότι η μετατόπιση του φορτίου μπορεί να επέλθει έστω και αν η εν λόγω κλίση του φορτίου υπερβεί τις 30 μοίρες. Ωστόσο ένα τόσο σοβαρό ενδεχόμενο είναι αμέσως εκ των προτέρων ορατό και ευχερώς μπορεί να αντιμετωπιστεί με την κατάλληλη στοιβάση του φορτίου, ώστε να αποκλείεται η δυνατότητα κλίσης αυτού, πέραν του παραπάνω επικίνδυνου μεγέθους, με οσονδήποτε δυσμενείς καιρικές συνθήκες, και όχι με τις συνήθεις καιρικές συνθήκες της έντασης των 6 μποφόρ, με τις οποίες έπλεε το πλοίο. Σχετικά με το θέμα αυτό ο συνταξιούχος πλοίαρχος Ι.Ε. στην από 7.11.1997 "έκθεση συμβάντων" που προσκομίζουν οι αιτούντες εκθέτει ότι στο επίδικο πλοίο "δεν κατελείπετο χώρος για ελεύθερες επιφάνειες που να μπορούν να δημιουργήσουν προϋποθέσεις μετατόπισης του φορτίου, διότι, όπως ο ίδιος στην έκθεσή του αναφέρει "περί το έτος 1990, λόγω αλλαγής εις την σύνθεσιν του παραγόμενου τσιμέντου, αυξήθηκε ο όγκος του και μειώθηκε το ειδικό του βάρος" και έτσι "το φορτίον έφθανε μέχρι επάνω το κατάστρωμα και τα τροφοδοτικά στόμια". Σχετικά με την άποψη του Ι.Ε. είναι και όσα βεβαιώνει ο Γ.Τ. στην αρ. 1114/1997 ένορκη βεβαίωσή του ενώπιον της Ειρηνοδίκου Δ.Μ. και δη: "... Το πλοίο δεν ανετράπη από τον καιρό που ήταν ήδη σε ύφεση, αλλά από τη μετατόπιση του φορτίου του, που προήλθε από δημιουργία ελεύθερων επιφανειών εσωτερικά στα κύπη. Εφόσον, όπως μου είπαν, το πλοίο το φόρτωναν μέχρι επάνω στο αμπάρι, σημαίνει ότι κάπου έσπασαν εσωτερικά οι λαμαρίνες που ήταν άδειες, κατέβηκε το φορτίο, έγινε μετατόπιση του κέντρου βάρους, δημιουργήθηκαν ελεύθερες επιφάνειες μετακινήσεως του φορτίου και έτσι ανετράπη". Αναφορικά τώρα με την εσωτερική κατάσταση του πλοίου από την ίδια διαδικασία προέκυψαν τα εξής: Το επίδικο πλοίο είχε ναυπηγηθεί το έτος 1972 και κατά το θέρος του 1985

είχε μετασκευασθεί από πλοίο μεταφοράς χύδην φορτίου σε καθαρώς τσιμεντάδικο. Κατά τη μετασκευή του πλοίου είχαν δημιουργηθεί εντός των δύο κυτών αυτού δύο νέα κύτη με συνέπεια να φυλακιστούν οι προσβάσεις στα διπύθμενα και να καταστεί δυσχερής η είσοδος στους χώρους αυτούς, αφού θα έπρεπε προηγουμένως, είτε να κοπούν τμήματα της νέας κατασκευής, ώστε να δημιουργηθούν ανοίγματα εισόδου, είτε το πλοίο αν εισέλθει σε δεξαμενή και δημιουργηθεί είσοδος με κοπή του εξωτερικού περιβλήματος του πυθμένος, διαδικασία όμως χρονοβόρα και πολυδάπανη και ως εκ τούτου μόνο μία φορά το πλοίο υποβλήθηκε σ' αυτή. Έτσι εφεξής το πλοίο δεν επιθεωρείτο στους εσωτερικούς αυτούς χώρους, με συνέπεια να μη συντηρείται και να μη γίνονται επισκευαστικές εργασίες στους χώρους που εγκλωβίστηκαν κατά τη μετασκευή του πλοίου. Με την πάροδο του χρόνου οι εσωτερικές κατασκευές του πλοίου, δεν υποβάλλονταν σε συντήρηση, εξασθένησαν και δεν είχαν πλέον τη δύναμη να ανθέξουν το βάρος του φορτίου και έτσι στη δεδομένη στιγμή επήλθε κατάρρευση των σημείων επαφής και φορτίου, που εκχύθηκε αυθαίρετα σε διάφορους χώρους, που δημιουργήθηκαν από την εν λόγω κατάρρευση, με συνέπεια, από την ανέλεγκτη και στην τύχη κατανομή του φορτίου στους διάφορους ελεύθερους χώρους που προέκυψα σύμφωνα με τα πιο πάνω, να μην υπάρχει συμμετρική κατανομή βάρους και εγγυήσεις ασφαλούς πλεύσης και άμεσο αποτέλεσμα την απώλεια της ευστάθειας που επέφερε ταυτόχρονα και την ανατροπή του πλοίου. Ωστόσο η βαθμιαία εξασθένηση της αντοχής των μεταλλικών κατασκευών, που δεν υποβάλλονται σε επιθεώρηση και συντήρηση, ή το γεγονός που οι εκπρόσωποι της καθής όφειλαν οπωσδήποτε να γνωρίζουν, όταν μάλιστα τα πλοία, προκειμένου να συντηρηθούν καταλλήλως, υποβάλλονται κατ' επανάληψη σε τακτικές και έκτακτες επιθεωρήσεις εντός του έτους, ενώ, οι κρίσιμοι χώροι του επίδικου πλοίου που κατέρρευσαν, μόνο μία φορά από το 1985 μέχρι το τραγικό συμβάν είχαν συντηρηθεί.

Με τα δεδομένα αυτά η καθής όφειλε να μην επιτρέψει τον απόπλου του πλοίου, που αντιμετώπιζε σοβαρό πρόβλημα από την έλλειψη συντήρησης των χώρων που προαναφέρθηκαν και επηρέαζε άμεσα την ασφαλή πλεύση του πλοίου, τελικά δε υπήρξε η αιτία της ανατροπής του και του θανάτου, εκτός άλλων, και του Α.Π. Ο τελευταίος, ηλικίας 37 ετών, κατά το

χρόνο του θανάτου, ήτο νόμιμο τέκνο της πρώτης αιτούσας και αδελφός των λοιπών αιτούντων και με σύμβαση ναυτικής εργασίας που είχε συνομολογήσει με το νόμιμο εκπρόσωπο της καθής, είχε προσληφθεί από 9.7.1996, ως ναύτης, προκειμένου να προσφέρει τις υπηρεσίες του με την ειδικότητα αυτή στο πλοίο "ΔΥΣΤΟΣ" της καθής με αποδοχές 579.508 δρχ. μηνιαίως. Ο ίδιος συντηρούσε την πρώτη αιτούσα, μητέρα του, που αδυνατούσε να διαθρέψει τον εαυτό της (είτε από περιουσία είτε από εργασία) και η οποία, κατά το χρόνο που είχε συμβεί το επίδικο ατύχημα ήτο ηλικίας 73 ετών. Εάν δεν συνέβαινε ο θάνατος του Α.Π. αυτός θα συντηρούσε την πρώτη αιτούσα μητέρα του, παρέχοντας σ' αυτήν διατροφή σε χρήμα εκ δραχμών 100.000 μηνιαίως, κατά μέσον όρον, για μία δεκαετία, αφότου χρονολογείται το επίδικο ναυτικό ατύχημα, κατά τη διάρκεια της οποίας πιθανολογείται ότι θα ήταν στη ζωή ο υπόχρεως και η δικαιούχος διατροφής. Επομένως η οφειλόμενη στην πρώτη αιτούσα από την καθής αποζημίωση για στέρηση του δικαιώματος διατροφής έναντι του παραπάνω παθόντος ανέρχεται σε 12.000.000 δραχμές (12X100.000X10). Από το ποσό αυτό πρέπει να επιδικασθούν προσωρινά στην πρώτη αιτούσα 2.000.000 δρχ. λόγω του κατεπείγοντος και ειδικότερα προς αντιμετώπιση των αναγκών διαβίωσής της μέχρι την οριστική εκδίκαση της κύριας υπόθεσης. Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η εφάπαξ αλλά μερική και προσωρινή αυτή επιδίκαση κρίνεται επιβεβλημένη, αφενός διότι έχει παρέλθει έτος, αφότου συνέβη το επίδικο ναυτικό ατύχημα και αφετέρου διότι δεν προβάλλονται ειδικότερα αντιρρήσεις από την καθής αναφορικά με την εφάπαξ επιδίκαση των μελλοντικών οφειλών, αντί μη μηνιαίες χρηματικές δόσεις (άρθρο 930 ΑΚ). Περαιτέρω, όλοι οι αιτούντες μητέρα και αδελφοί του παθόντος, δοκίμασαν από το θάνατο του οικείου τους που επήλθε κατά τον παραπάνω τραγικό τρόπο, ψυχική οδύνη, προς ικανοποίηση της οποίας το ποσό που δικαιούται ο κάθε αιτών, με μέτρο τις συντρέχουσες περιστάσεις και δη το βαθμό αμέλειας που επέδειξε η καθής, αναφορικά με τον θάνατο του Α.Π., στην πρόκληση του οποίου ο τελευταίος ούτε με την ελαχίστην υπαιτιότητα βαρύνεται, την περιουσιακή και κοινωνική κατάσταση των μερών, ανέρχεται, κατ' εύλογη κρίση του Δικαστηρίου, που στηρίζεται στους κανόνες της πείρας και της λογικής σε 10.000.000 δραχμές για την αιτούσα μητέρα του παθόντος και σε 7.000.000 δραχμές για τον καθένα από τους λοιπούς αιτούντες αδελφούς του. Τέλος, κατά το ναυάγιο που επέφερε τον θάνατο του

Α.Π. καταστράφηκε εξ ολοκλήρου ο ρουχισμός αυτού (παντελόνια, μπουφάν, πουλόβερ, μπλούζες, πουκάμισα, εσώρουχα, πυζάμες, φόρμες), μια νυσεράδα, τα υποδήματά του καθώς και διάφορα προσωπικά του είδη (ένα ρολόι SEIKO, ένας χρυσός σταυρός με αλυσίδα, μία ηλεκτρική ξυριστική μηχανή, ένα σακ-βουαγιάζ, ένα ραδιόφωνο και μετρητά που όλα μαζί έχουν αξία 600.000 δραχμών), η δε αντίστοιχη απαίτηση των αιτούντων κατά της καθής επιμερίζεται, λόγω της σχέσης συγγένειάς τους προς τον παθόντα, στο 1/3 για τον καθένα.

Η καθής είναι οικονομικά ισχυρά εταιρεία, πλην όμως, λόγω του ναυαγίου του πλοίου "ΔΥΣΤΟΣ", εκκρεμούν ενώπιον των Δικαστηρίων αξιώσεις σε βάρος της πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων δραχμών με συνέπεια, λόγω του έκτακτου και ιδιαίτερα μεγάλου χρέους που έχει προκύψει σε βάρος της, οι επίδικες αξιώσεις να διατρέχουν κίνδυνο να παραμείνουν ανεϊσπρακτες. Κατόπιν αυτών πρέπει, προς διασφάλιση των επίδικων απαιτήσεων, κατά το μέρος που δεν χωρεί προσωρινή επιδίκαση, να διαταχθεί η συντηρητική κατάσχεση της περιουσίας της καθής ως ειδικότερα αναφέρεται στο διατακτικό, χορηγηθεί όμως στην ίδια η δυνατότητα να ματαιώσει την κατάσχεση με παροχή αντίστοιχης εγγυοδοσίας (αρθρ. 704 και 705 ΚΠολΔ). Δικαστική δαπάνη πρέπει να επιδικασθεί μόνον στην πρώτη αιτούσα αναφορικά με το μέρος που γίνεται δεκτή η αίτησή της για προσωρινή επιδίκαση απαιτήσεως (άρθρ. 178 παρ.1 ΚΠολΔ) δεδομένου ότι για το αίτημα συντηρητικής κατασχέσεως, που όλοι οι αιτούντες υποβάλλουν, δεν επιδικάζονται δικαστικά έξοδα (αρθρ.178 παρ. 3 Κ.Δικηγ.) (Δέχεται εν μέρει την αίτηση).